

תת"ע 13257/06/23 - לוי נתנאל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 13257-06-23 מדינת ישראל נ' לוי נתנאל
תיק חיצוני: 90523567148

מספר בקשה: 10

לפני מבקש נגד משיבה	כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביץ-אורי לוי נתנאל
	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 11.9.23.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 30.3.22 של נהיגה במהירות מעל למותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 שנאכפה באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3.
3. ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו והושתו קנס על סך 1500 ₪, פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 30 ימים ופסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

טענות הצדדים

4. המבקש טען כי מעולם לא קיבל את ההזמנה לדיון בבית המשפט. לטענתו אישור המסירה לא נסרק ולא הוגש לתיק בית בהמשפט. לטענתו אישור המסירה אינו קריא ויש בו פגמים. כמו כן לטענתו יש שני אישורי מסירה ואחד מהן לא מולא כדין ועל כן אינו מהווה אישור מסירה.
5. המבקש כופר במהירות שיוחסה לו בכתב האישום, בתקינות המצלמה באמינותה ואף בחזקה ברכב במועד ביצוע העבירה.
6. לטענת המשיבה המבקש הוזמן כדין ועל כן דין הבקשה להידחות. לטענת המשיבה פסק הדין שניתן הינו סביר ומידתי ועל כן לא יגרם למבקש עיוות דין אם לא יבוטל.

דיון והכרעה

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך עמוד 1

המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

12. משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו 21.05.17), עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.04.18), רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 20.01.15)).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם), נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

13. דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

14. על פי אישורי המסירה שנסרק בתיק בית המשפט בד בבד עם הגשת כתב האישום, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש "הראשונים 2 בני ברק" וחזרה בציון ההערה "לא נדרש" בתאריך 12.5.22. בניגוד לטענת המבקש ההזמנה לדין שנסרקה לתיק בית המשפט, הינה ברורה וקריאה ואף נסרקה בצבע. ההזמנה כוללת את תאריך המסירה וחתמת הדוור וגם תוצאות המסירה סומנו על ידי הדוור באופן ברור. העובדה כי קיים אישור מסירה נוסף אין בו כדי לפגוע באישור המסירה התקין שהוגש לבית המשפט.

15. לפיכך אני קובעת כי מתקיימת חזקת מסירה והמבקש לא עמד בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין בנסיבות שאינן תלויות בו.

16. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

אחר נהג ברכב

17. המבקש, שהינו הבעלים הרשום של הרכב, כפר באופן כללי בכך שהחזיק ברכב במועד ביצוע העבירה .

18. ברע"פ 7709/13 **שמעון סאסי נ' מדינת ישראל** מיום 28.11.13 קבע בית המשפט העליון:

"...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".

19. גם ברע"פ 7018/14 **מיכאל טיטלבאום נ' מדינת ישראל** מיום 30.10.2014 נקבע:

"גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011))."

20. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים גם בבית המשפט המחוזי אשר קבע בהחלטותיו כי טענת "אחר נהג ברכב" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי ואין לראות בטענה זו כ"נימוק מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ או כטענה שמקימה חשש לעיוות דין אם לא יוארך המועד להישפט (עפ"ת 42642-12-17 **שאול שלום נ' מדינת ישראל** מיום 1.4.2018 (להלן: "עניין שאול שלום"), עפ"ת 45391-01-19 **גיא כהן נ' מדינת ישראל** מיום 31.3.2019, עפ"ת 45005-06-18 **הלל רוזנברג נ' מדינת ישראל** מיום 24.12.2018, עפ"ת 51304-09-16 **חי חיים אור גל נ' מדינת ישראל** מיום 3.11.2016).

21. גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין קבלת הבקשה בדבר הארכת המועד להישפט מוצדקת (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל** מיום 10.11.2008; רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל**, 8.1.2009; רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל** מיום 29.1.2008, רע"פ 8626/14 **סמארה נ' מדינת ישראל** מיום 10.2.2015, רע"פ 2754/12 **ביסמוט נ' מדינת ישראל** מיום 19.4.2012, רע"פ 222/13 **מחמוד נ' מדינת ישראל** מיום 17.1.2013).

22. זאת ועוד, כפי שקבע בית המשפט המחוזי (כב' השופטת אריאלי) מדובר בטענת הגנה שכיחה ועל כן, אין מקום להכיר בה, שכן הכרה זו תביא לפתיחת פתח רחב ותפגע בשיקולי מדיניות הנוגעות ביעילות ההליכים בבית המשפט לתעבורה (עניין **שאול שלום**).

על כן, גם אם הוכחה טענת המבקש כי הדו"ח ניתן במהלך שימושו של אחר ברכב, אין בכך משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.

אכיפת מהירות באמצעות מצלמות מהירות מסוג א/3

23. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 24.4.2018)).

24. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו 27.5.2018)).

25. המבקש כפר בביצוע העבירה. הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשתתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)).

26. על הטוען את טענת עיוות הדין מוטל נטל כבד להצביע על ראיה שיש בה פוטנציאל של ממש להביא לשינוי תוצאות המשפט. כפירתו הכללית של המבקש בעבירה ואמינותן של מצלמות מסוג א/3 הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

27. בע"פ 2983/19 סאלח פחמאוי נ' מדינת ישראל מיום 18.6.2019 קבע בית המשפט העליון :

"...בתי המשפט המחוזיים כבר הבהירו במספר פסקי דין בהם דחו ערעורים על דחיית בקשות להארכת מועד, כי פסק הדין בענין בדראן לא פסל את מצלמות א-3, ומכל מקום פסק דין זה אינו בגדר תקדים מחייב ואף לא הלכה מנחה (עפ"ת (חיפה) 51857-11-18 חמדאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.12.2018); עפ"ת (י-ם) 7334-12-18 בן דוד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו])

(26.12.2018); עפ"ת (י-ם) 46562-12-18 אטיאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.3.2019)."

וכן, בעניין עבודי קבע בית המשפט העליון:

"...הנפסק בעניין בדראן אינו מצדיק הארכת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחסד"פ או ביטול פסק דין שניתן בהיעדר".

28. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים בבית המשפט המחוזי אשר קבע בהחלטותיו כי אין בטענה בדבר אמינות של מצלמות מסוג א/3 כדי להוכיח את קיומו של עיוות דין (עפ"ת 7334-12-18 יגאל בן דוד נ' מדינת ישראל מיום 26.12.18, עפ"ת 46562-12-18 אטיאס נ' מדינת ישראל מיום 14.3.2019, בעפ"ת 57312-01-19 שמחה לעדן נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים מיום 4.4.2019, פסק דין אבישג, עפ"ת 75464-12-19 מעגל שני בע"מ נ' מדינת ישראל מיום 29.1.2020).

29. יתרה מכך, מאז פסיקת הלכות ברורות אלה ניתן פסק דין מנחה בבית משפט המחוזי את אישר פסק הדין שניתן בהרכב תלתא בבית המשפט לתעבורה בדבר אמינותם של מצלמות האכיפה מסוג א/3.

30. לפיכך, אני קובעת כי הטענה באשר לאמינותה ותקינותה של מצלמת המהירות מסוג א/3 גם היא אינה מהווה עיוות דין המצדיק את קבלת הבקשה.

31. לפיכך, אני סבורה כי לא ייגרם למבקש עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' שבט תשפ"ד, 14 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.